

Arrest

nr. 212 081 van 7 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSERET
Bischoffsheimlaan 36
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 januari 2018 en 17 januari 2018, uitgesproken in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die *loco* advocaat M.-P. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 september 2015 een asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 23 november 2015 een beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 162 298 van 18 februari 2016.

1.2. Op 9 maart 2017 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. LI.55.FG.001010/2017) wegens illegaal verblijf. Verzoeker werd aangetroffen op de trein van Verviers naar Brussel. Hij verklaarde zijn identiteitskaart vergeten te zijn. Hij werd geïdentificeerd op basis van zijn MOBIB-kaart. Verzoeker bleek afgevoerd te zijn sedert 19 mei 2016 en zou bij een vriend in Brussel wonen.

1.3. Verzoeker werd op 9 maart 2017 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op grond van de artikelen 7, alinea 1, 1° en 74/14, §3, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en omdat hij niet in het bezit is van de documenten zoals vereist in artikel 2 van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 4 januari 2018 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. HV.55.LQ.000127/2018) wegens illegaal verblijf.

1.5. Op 4 januari 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: I.

geboortedatum: 13.03.1990

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Ivoorkust

In voorkomend geval, ALIAS:

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / Volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

■ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft de autoriteiten niet verwittigd van zijn adreswijziging tijdens de periode waarin betrokkene zijn bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 15.12.2016 en 09.03.2017 die hem betekend werd op 15.12.2016 en op 09.03.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeventendagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Het CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Ivoorkust geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de autoriteiten niet verwittigd van zijn adreswijziging tijdens de periode waarin betrokkene zijn bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 15.12.2016 en 09.03.2017 die hem betekend werd op 15.12.2016 en 09.03.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid ~~en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat)~~ van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 15.12.2016 en 09.03.2017 die hem betekend werd op 15.12.2016 en 09.03.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingezaken te weerhouden te einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden/de overname te vragen aan Ivoorkust.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, E. V., attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Zennevlei en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, B., I., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 04/01/2018.”

1.6. Op dezelfde datum wordt een inreisverbod van twee jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: B.

voornaam: I.

geboortedatum: 13.03.1990

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Ivoorkust

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/01/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft de autoriteiten niet verwittigd van zijn adreswijziging tijdens de periode waarin betrokkene zijn bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 15.12.2016 en 09.03.2017 die hem betekend werden op 15.12.2016 en 09.03.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Het CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Ivoorkust geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Moyen unique pris de la violation de:

- La loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, en particulier ses: articles 1 à 4;
- la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, en particulier ses articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980
- Le principe général de droit Audi alteram partem
- L'art.41 § 2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union qui prévoit le droit d'être entendu ;
- L'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH)
- L'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après «la Directive retour »)

1. Les textes

La loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs

Art. 1. Pour l'application de la présente loi, il y a lieu d'entendre par

- Acte administratif:

L'acte juridique unilatéral de portée individuelle émanant d'une autorité administrative et qui a pour but de produire des effets juridiques à l'égard d'un ou de plusieurs administrés ou d'une autre autorité administrative;

- Autorité administrative :

Les autorités administratives au sens de l'article 14 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat;

- Administré

Toute personne physique ou morale dans ses rapports avec les autorités administratives.

Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate.

(...)

L'article 62 de la loi du 15 décembre 1980

« § 1er. Les décisions administratives sont motivées. (...) »

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980:

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

L'article 22 de la Constitution

« Chacun a droit au respect de sa vie privée et familiale, sauf dans les cas et conditions fixés par la loi. La loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent la protection de ce droit. »

L'article 5 de la Directive 2008/115/CE du1 Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier

Article 5 Non-refoulement, intérêt supérieur de l'enfant, vie familiale et état de santé « Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte:

- a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,
 - b) de la vie familiale,
 - c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers,
- et respectent le principe de non-refoulement.*

La Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne

Article 9 Droit de se marier et droit de fonder une famille

Le droit de se marier et le droit de fonder une famille sont garantis selon les lois nationales qui enrégissent l'exercice.

Article 41 Droit à une bonne administration

1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions et organes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;

le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires; l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.(.. .)

La Convention européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales

ARTICLE 8 Droit au respect de la vie privée et familiale

1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.

2. Discussion

La décision attaquée applique la directive retour, l'article 7 de la loi du 10.12.1980 qui constitue la base légale de la décision litigieuse, étant en fait la transposition de cette directive en droit belge.

L'Article 41 § 2 de la Charte ainsi que le principe général du droit Audi alteram partem obligent l'administration d'entendre toute personne à l'égard de laquelle elle entend prendre une mesure pouvant avoir une conséquence défavorable à son encontre.

Dans cette mesure, les garanties prévues dans la Charte sont d'application au cas d'espèce.

Il est incontestable que l'ordre de quitter le territoire (avec maintien en détention, assorti d'une interdiction d'entrée), qui a été notifié au requérant, l'affecte négativement puisque cela signifie à tout le moins une interruption dans la vie familiale qu'il mène avec sa compagne, son frère présent en Belgique et ses amis et ce pour une durée indéterminée.

En effet, le requérant et sa compagne ont noué une relation depuis un an et demi. Leur relation est durable et ils souhaitent pouvoir envisager une cohabitation légale ou un mariage.

Si le requérant avait été interrogé par la partie adverse, il aurait pu faire valoir des éléments d'ordre familial, et notamment cette relation stable avec sa compagne, de nationalité belge. La relation du couple est sérieuse et est établie par plusieurs éléments joints en annexe. En outre, le requérant n'a pas pu mettre en avant la présence sur le territoire belge de son frère Monsieur B. Ce dernier dispose d'un titre de séjour en Belgique.

Or, le requérant n'a pas eu l'occasion d'être entendu au sujet de sa vie familiale en Belgique. Le principe général de droit Audi alteram partem et l'article 41 §2 de la Charte n'ont pas été respectés..

Votre Conseil a rappelé que la Cour de Justice de l'Union européenne a, dans son arrêt 'M.M. contre Irlande'- du 22 novembre 2012(C-277/I 1), notamment, indiqué ce qui suit :

'83. Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu' une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84. Force est de constater que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

85. Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, Transocean Marine Paint Association/Commission, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; Krombach, précité, point 42, et Sopropé, précité, point 36).

86. Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).

87. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C-287/02, Rec. p. 1-5093, point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité, point 37; du 1er octobre 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil*, C-141/08 P, Rec. p. 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, Rec. p. 1-13427, points 64 et 65).

88. Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts du 21 novembre 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, Rec. p. 1-5469, point 14, et *Sopropé*, précité, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense, [...]

Or, le Conseil observe qu'il n'apparaît pas du dossier administratif que la partie défenderesse ait donné à la requérante la possibilité de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale.

Il ressort de la requête que, si cette possibilité lui avait été offerte, la requérante aurait fait valoir les éléments dont elle fait état à l'appui de la violation qu'elle allègue de l'article 8 de la CEDH, en invoquant qu'ils attestent de l'existence, dans son chef, d'une vie familiale. »

(CCE n° 128 207 du 21 août 2014)

Un arrêt du Conseil d'Etat n° 230.257 du 19 février 2015 reconnaît également le droit d'être entendu.

Il ressort de la jurisprudence de votre Conseil que vous avez rappelé à plusieurs reprises l'importance de droit à être entendu. Dans un arrêt du 20 avril 2017, votre annule une interdiction d'entrée en raison d'une violation du droit d'être entendu et a notamment indiqué, ce qui suit :

« Le Conseil observe ensuite qu'il ne ressort pas du dossier administratif que la partie défenderesse a donné la possibilité à la requérant de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale, prise par la partie défenderesse à la suite de l'ordre de quitter le territoire donné à la requérante.

Il ressort de la requête que, si cette possibilité lui avait été donnée, la requérante aurait fait valoir sa vie familiale, dès lors qu'elle expose qu'elle vit avec sa sœur et son beau-frère dont elle dépend totalement (financièrement et psychologiquement) et qu'elle n'a plus personne au pays d'origine, elle précise qu'elle ne parle pas français.

Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas à la Requêteur la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant

l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit de la requérante d'être entendue, entant que principe général de droit de l'Union. »

(CCE, n°185 611 du 20 avril 2017)

Ou encore, dans un arrêt du 12 juillet 2017, votre conseil a également ordonné la suspension en extrême urgence d'un ordre de quitter le territoire étant donné que la personne concernée n'avait pas entendue avant la prise de l'acte attaqué et a notamment indiqué ce qui suit :

In casu, stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaal rechterlijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van' een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de voormelde richtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Het hoorrecht lijkt in casu derhalve een actieve daad van het bestuur te veronderstellen om verzoekende partij toe te laten alle elementen die hij relevant acht aan het bestuur ter kennis te brengen.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M. G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C288/96, Jurispr. blz. 18237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad; C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In eerste instantie weze het herhaald dat de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. (...) Het feit dat de betrokkene pas nadat de bestreden beslissing werd genomen, werd gehoord volstaat dus op het eerste gezicht niet om het doel dat de Europese regelgeving en rechtspraak voor ogen hebben, te bereiken.

(...)

Gelet op het feit dat de verwerende partij nagelaten heeft de verzoekende partij te horen voor het treffen van de bestreden beslissing en er thans te weinig gegevens voorliggen om te oordelen of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven maar de verzoekende partij wel indicaties aanbrengt die de verwerende partij moeten nopen tot een terdege onderzoek naar de ware toedracht ervan, dient de Raad in casu op het eerste gezicht te besluiten tot een schending van het hoorrecht.

(CCE, n°189 691 du 12 juillet 2017)

Traduction libre

En l'espèce, le Conseil constate que la directive 2008/15 et la législation nationale ne prévoient pas une procédure spécifique assurant aux ressortissants d'un pays tiers séjournant illégalement en Belgique la possibilité d'être entendus avant qu'une décision de renvoi soit prise.

L'absence telle formalité au sein du droit national et européen, ne peut pas porter atteinte à l'effet utile de la directive 2008/115.

Il y a lieu également de se référer à l'article 74/13 de la loi des étrangers qui prévoit expressément que lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.

Cette disposition est la transposition de l'article 5 de la directive 2008/118/EU et il semble nécessaire qu'une enquête individuelle soit faite. L'article 74/13 de la loi sur les étrangers reprend des règles de droit supérieures comme l'article 8 CEDH. Il est donc nécessaire d'analyser la situation individuellement de sorte qu'il soit certain que la partie défenderesse ait pris en compte les droits fondamentaux de l'étranger, comme par exemple sont droit à une famille et une vie privée.

Afin que l'obligation de mener une enquête individuelle dans le cadre de l'article 74/13 delà loi sur les étrangers (transposition de l'article 5 de la directive 2008/118/EU), connaisse un effet utile, l'étranger doit être en mesure de faire connaître, de manière utile et effective, sont point de vue avant l'adoption

de l'acte attaqué. Par conséquent, le droit d'être entendu est supposé être un acte positif de l'administration lors duquel la partie requérante est autorisée à fournir tous les éléments pertinents la concernant, à l'administration.

D'après une jurisprudence continue de la Cour, une violation du droit de la défense, en particulier le droit à être entendu, peut mener à une annulation de la décision qui a été prise à l'issue d'une procédure administrative, à la condition que cette même procédure administrative sans cette irrégularité aurait pu donner un autre résultat.

Dans un premier temps, il est répété que toute personne recevant un acte leur faisant grief ont l'occasion de faire parvenir leur remarque avant qu'une telle décision soit prise. L'objectif de cette règle est que l'autorité compétente soit en mesure de prendre en compte tous les éléments pertinents. (...) Le fait que le concerné ait été entendu après que la décision attaquée ait été prise, ne satisfait pas à atteindre les objectifs poursuivis au sein de la législation européenne et la jurisprudence.

(...)

Etant donné que la partie défenderesse a négligé d'entendre la partie requérante avant que la mesure attaquée soit prise et qu'elle a examiné trop peu d'éléments lui permettant d'analyser s'il existait ou non une vie familiale, alors que la partie requérante a fourni des indications qui aurait pu mener à un tel constat (existence d'une vie familiale), le conseil se doit de décider *prima facies* en une violation du droit d'être entendu

(CCE, n°189 691 du 12 juillet 2017)

Ou encore dans un arrêt du 3 novembre 2017 (RvV arrêt n° 194852), le CCE confirme sa position :

“In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker werd gehoord. Er werd wel een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld op 27 oktober 2017 waarbij verklaringen van verzoeker werden genoteerd, maar hieruit blijkt niet dat verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld zijn standpunt-kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt-afgeleverd. Bovendien wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar het feit dat verzoeker zou zijn gehoord en naar wat hij dan wel zou hebben verklaard. Verzoeker heeft in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet alle informatie kunnen meedelen die hij wenste. Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat deze aanvraag dateert van 22 september 2016 en de beslissing daarover van 11 april 2017. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat er inmiddels een evolutie is inzake de beroepsprocedure die op dat ogenblik nog niet bestond.

De vraag rijst of verzoeker informatie had kunnen aanbrengen die van aard zou zijn geweest om de bestreden beslissing te beïnvloeden of ertoe had kunnen leiden dat geen bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij had kunnen melden dat hij een beroep had ingediend tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning, dat de zaak vastgesteld is voor 28 november 2017 en dat hij de evolutie van de situatie had kunnen meedelen.

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt een stukkenbundel gevoegd, waaruit onder meer blijkt dat verzoeker en zijn Belgische partner op bevel van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg werden gehoord door de lokale politie in het kader van hun samenwoning, omdat dit niet was gebeurd voor het nemen van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, en dat de lokale politie in het proces-verbaal van verhoor melding maakte van een gunstig advies inzake de samenwoning,

Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de-registratie van wettelijke samenwoning. Uit de stukken van het administratief dossier (vb. de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet d.d. 11 april 2017) blijkt dat de verwerende partij hiervan nochtans op-de hoogte was. In dit verband moet worden opgemerkt dat *prima facies* niet kan worden uitgesloten dat, had verzoeker de verwerende partij opnieuw op-de hoogte kunnen brengen van dit bestaand beroep en van de specifieke evolutie van dit beroep (bevel van de voorzitter van de rechtbank tot horen van verzoekers, gunstig politieadvies), het bestaan van dit beroep minstens vermeld zou worden In de bestreden beslissing of dat de evolutie van

de feitelijkheden in het kader van dit beroep mogelijk aanleiding had kunnen geven tot het niet nemen van de bestreden beslissing of tot het nemen op een ander tijdstip van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU wordt primafacie aangetoond. "

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

En n'ayant pas entendu le requérant qui aurait pu faire état d'une vie familiale en Belgique (compagne, famille et amis), la partie adverse n'a pas tenu compte de cette vie familiale.

Il ne ressort par conséquent pas de la présente décision d'éloignement que la partie adverse ait tenu compte de la vie familiale du requérant, puisqu'il n'y est fait mention nulle part.

Le fait de ne pas avoir auditionné le requérant, ce qui lui aurait permis de s'exprimer sur sa vie familiale, a pour conséquence que la partie adverse n'a pas tenu compte de sa vie familiale, et dès lors a violé non seulement le principe général de droit Audi Alteram Partem ainsi que l'article 41 §2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union, mais également l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, l'article 8 de la CEDH, l'obligation de motivation des décisions administratives."

2.1.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissingen zijn genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cf. RvS, nr. 105.103, 26 maart 2002).

De eerste bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, §3, 1° en 4°, van de vreemdelingenwet genomen omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

De determinerende motieven op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet betwist.

Verzoeker voert aan dat hij niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen en dat, indien hij wel was gehoord, hij de elementen met betrekking tot zijn gezinsleven had kunnen aanvoeren. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad op dat dit artikel en het erin vervatte recht om gehoord te worden, krachtens artikel 51, eerste lid, van het Handvest blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure

zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de verzoeker elementen naar voren te brengen op basis waarvan nagegaan kan worden of er inderdaad sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker dient aan te tonen dat hij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

Verzoeker beroept zich in dit verband op het feit dat hij sedert anderhalf jaar een vaste relatie zou hebben met een Belgische onderdane.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 maart 2017 werd aangetroffen in illegaal verblijf. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat verzoeker verklaarde bij een vriend te wonen in Brussel en dat hij niets meldde over een partnerrelatie, die nochtans volgens zijn verklaringen op dat ogenblik reeds bestond. Ook toen verzoeker op 4 januari 2018 werd aangetroffen, verklaarde hij in Anderlecht te wonen en maakte hij geen melding van het bestaan van een relatie met een Belgische onderdane. Verzoeker brengt ook geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat er, voorafgaand aan de bestreden beslissing, sprake was van een effectief beleefd gezinsleven met zijn Belgische vriendin H. De verklaring van H., die wordt bijgebracht, werd opgesteld naar aanleiding van het huidige beroep en mist, in het licht van de hogerstaande tegenindicaties, aan overtuigingskracht. Bovendien blijkt uit deze verklaring dat zij woonachtig is te Jemappes, terwijl verzoeker verklaart woonachtig te zijn in Anderlecht.

Zelfs indien het bestaan van een gezinsleven zou worden weerhouden, *quod non*, dient opgemerkt dat dit gezinsleven is ontstaan in illegaal verblijf en dat verzoeker de verwerende partij voor een *fait accompli* tracht te stellen. Verzoeker toont niet aan dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van het voorgehouden gezinsleven elders dan in België.

Waar verzoeker melding maakt van een gezinsleven met zijn broer, dient opgemerkt te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in onder meer *Samsonnikov v. Estonia* op algemene wijze bevestigde dat het begrip “*gezinsleven*” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Het beoordelen of er een gezinsleven tussen broers en zussen in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat, is een feitenkwestie, waarbij moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. *In casu* brengt verzoeker geen enkel element aan dat kan wijzen op enige band van afhankelijkheid waardoor hij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden. De loutere aanwezigheid van een broer in België, houdt niet in dat er sprake is van een gezinsleven met zijn broer in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker tenslotte nog wijst op het feit dat hij vrienden heeft in België, laat hij na aan te tonen dat er sprake is van dermate hechte banden dat deze zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Nu verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering dat hij sedert anderhalf jaar een gezinsleven zou onderhouden met een Belgische onderdane, terwijl hiervan geen enkel stuk is terug te vinden in het administratief dossier en evenmin bij het verzoekschrift, brengt verzoeker geen elementen aan die een

ander licht hadden kunnen werpen op de inhoud van de thans bestreden beslissing. Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM *iuncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“*Second moyen pris de la violation de :*

- *la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, en particulier ses articles 1 à 4;*
- *la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, en particulier ses articles 62 et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980,*
- *la Directive 2008/115/CE DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, dite « directive retour » ;*
- *De l'article 8 de la Convention européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales*
- *Le principe général de droit Audi alteram partem*
- *L'art.41 § 2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union qui prévoit le droit d'être entendu ;*

1. Les textes

L'art. 74/11 :

§ 1er. *La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.*

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. '

§ 2. *Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace] 3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.*

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. *L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.] 1 »*

(Les autres dispositions citées au moyen sont déjà reprises supra)

2. Discussion

En ce que l'article 74/11 prévoit que le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

Qu'à partir du moment où cette possibilité est donnée dans la loi au ministre, celui-ci doit expliquer pourquoi dans le cas d'espèce, il considère ne pas pouvoir s'abstenir de délivrer cette interdiction d'entrée pour raison humanitaire

La partie adverse est informée de l'existence de la vie familiale du requérant et de sa vie privée.

La circonstance que le requérant peut introduire dans son pays d'origine une demande de visa regroupement familial, et que ce droit lui est garanti par l'article 40ter de la loi du 15.12.1980, n'enlève

rien au fait qu'il lui faudra obtenir une levée de l'interdiction d'entrée pour faire valoir ce droit et que cette levée de l'interdiction d'entrée n'est pas automatique et est laissée à l'appréciation de la partie adverse.

Par conséquent, le requérant n'a aucune garantie que son droit au regroupement familial prévu par l'article 40ter de la loi du 15.12.1980 sera garanti en raison de l'interdiction d'entrée de trois ans.

Dès lors, en n'ayant pas appliqué la possibilité de s'abstenir - pour des raisons humanitaires et notamment familiales - et en n'expliquant pas valablement pour quelles raisons elle n'a pas jugé opportun d'appliquer cette possibilité, la partie adverse a violé l'article 74/11 ainsi que la vie privée familiale du requérant.

Ainsi qu'il est exposé au premier moyen, la partie adverse a délivré au requérant une décision d'éloignement sans motiver adéquatement quant à la vie familiale du requérant.

Or, le législateur a prévu de manière claire que la durée d'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

En outre, les travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012, insérant l'article 74/11 dans la loi précisent que « Lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, l'article 11, § 2 de la directive [2008/115/CE du 16 décembre 2008] ne fixe pas la durée maximale de l'interdiction. La directive impose toutefois de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte "toutes les circonstances propres à chaque cas" et de respecter le principe de proportionnalité » (Doc. Pari. Ch., DOC 53, 1825/001, p. 23).

Dans la présente affaire, la partie adverse a assorti la décision d'éloignement d'une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans.

La motivation de l'interdiction d'entrée ne démontre nullement que la partie adverse a tenu compte de ces éléments propres à la situation personnelle du requérant exposés ci-dessus.

De la sorte, la partie adverse viole non seulement l'article 74/11 qui impose l'obligation de prendre en considération la vie familiale de l'intéressé, mais également l'article 8 de la CEDH en ce qu'elle entraîne une ingérence totalement disproportionnée dans la vie familiale du requérant.

La décision est par conséquent motivée de manière inadéquate en violation de l'obligation de motivation formelle imposée à l'administration par l'art. 62."

2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wijst de Raad erop dat deze de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voornoemde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt duidelijk om welke redenen ze genomen werd. Enerzijds wordt gemotiveerd waarom er *in casu* werd beslist om een inreisverbod op te leggen, in een tweede luik wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod op twee jaar wordt bepaald.

Verzoeker voert aan dat uit artikel 74/11 volgt dat de minister of zijn gemachtigde er zich van kan onthouden om een inreisverbod op te leggen. De bestreden beslissing motiveert volgens verzoeker niet afdoende waarom geen rekening kan worden gehouden met familiale omstandigheden teneinde geen inreisverbod op te leggen.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker niet afdoende aannemelijk maakt dat er *in casu* sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoeker maakte in zijn opeenvolgende verklaringen aan de politie op 9 maart 2017 en 4 januari 2018 geen melding van het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven met een Belgische onderdane. Ook van enige samenwoning blijkt geen sprake. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij *in casu* humanitaire elementen heeft aangevoerd in de zin van artikel 74/11, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, waarmee de verwerende partij zou hebben nagelaten rekening te houden.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen enkele garantie bestaat dat een verzoek tot opheffing van het inreisverbod, teneinde een aanvraag om gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet in te dienen, zal worden ingewilligd, gaat verzoeker uit van veronderstellingen die geen verband houden met de wettigheid van het thans bestreden inreisverbod. In de huidige stand van het geding blijkt zelfs niet dat verzoeker een dergelijke aanvraag zou hebben ingediend.

Verzoeker voert geen verdere elementen aan waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT